

نام آوران داروسازی

«قسمت دوم»

دکتر محمدرضا جوادی^۱، دکتر سمیه حنفی^۲

۱. دانشکده داروسازی دانشگاه علوم پزشکی تهران

۲. مسؤول فنی داروخانه بیمارستان دکتر شریعتی

■ میراث

این نام آوران هیچ یک از حیطه‌های داروسازی را دست نخورده باقی نگذاشتند. در واقع، انتخاب تنها یک میراث دیرپا برای هر نام آور، کار بسیار مشکلی است. «آموزش‌های اولیه» در این حرفه مدیون افرادی هم چون Procter, Parrish, Maisch, Remington است. افرادی هم چون Kremers, Prescott و Lyman معماران «آموزش مبنی بر دانشگاه» بودند. Lyman, Parrish, Zada, Cooper و Tice همت به تأسیس سازمان‌هایی گماشتند که نظرات دانشجویان را به این حرفه منتقل سازد. Beal و Squibb در تصویب قوانین مربوط به خلوص محصول و اطلاعات موجود در برچسب محصولات بسیار تأثیرگذار بودند. Procter, Rem-

Whelpley و ington. Rice. Beal از جمله رهبرانی بودند که در تعیین استانداردهای جامع فعالیت می‌کردند. داروسازانی که امروزه در خدمات فدرال فعالیت می‌کنند، حرفه خود را مدیون خدمات این بنیانگذاران می‌دانند. Procter, Parrish, Rubin و Brodie از جمله افرادی بودند که سعی زیادی نمودند تا انتظارات جامعه را به این سمت و سو متمایل سازند که داروسازان تنها تأمین‌کننده و تولیدکننده محصولات دارویی نیستند، بلکه افرادی حرفه‌ای هستند که مسؤولیت سلامت عموم جامعه و بیماران را عهده‌دار می‌باشند.

■ جمع‌بندی

نام آوران این کتاب نمایندگان داروسازی نیستند،

بلکه آن‌ها بت‌شکنانی هستند که شهامت تخریب گذشته جهت ساختن آینده‌ای بهتر برای حرفه خود را داشتند. «خطر کردن» یکی از خصوصیات فردی این قهرمانان است. آن‌ها به خاطر منافع شخصی خطر نکردند، بلکه این کار را جهت پیشرفت حرفه داروسازی انجام دادند. نام‌آوران این کتاب تنها قهرمانان موجود در داروسازی نیستند، افراد دیگری نیز بوده‌اند که از وضعیت آموزش داروسازی، نحوه پرداختن به آن، وضع قوانین مربوط به آن، نظارت و انجمن‌های مرتبط با آن ناراضی بودند. بسیاری از آن‌ها در جهت تغییر این شرایط تلاش‌های بسیاری کردند، این‌ها نام‌آورانی بودند که مشارکت‌ها و همکاری‌های آن‌ها در این حرفه باید شناسایی شده و روایات آن‌ها نیز مکتوب شود.

■ رهبری حرفه‌ای در دوره تغییر

مطالعه زندگی نام‌آوران و فعالیت‌هایی که انجام داده‌اند، با ارزش تلقی می‌گردد و هنوز هم «نام‌آوران واقعی» علاقه‌مندان زیادی را به خود اختصاص می‌دهند. منظور ما از «نام‌آور» و «قهرمان» در این‌جا جنگجویان خارق‌العاده نیست؛ بلکه منظور ما افرادی عادی است که در شیوه زندگی ما تغییرات شگرفی ایجاد کرده‌اند. در موارد زیادی در زندگی، ما با اعمال و هنرهای این افراد روبه‌رو می‌شویم، ولی نمی‌دانیم چه کسانی پشت این فعالیت‌ها قرار دارند؟ این موضوع مهم است که داروسازانی که کتاب «نام‌آوران داروسازی» را می‌خوانند بدانند که این نام‌آوران چه کسانی بوده‌اند و چگونه توانسته‌اند تأثیرات شگرفی را در پر رنگ کردن نقش داروسازی در نظام سلامت ایجاد کنند؟

نام‌آوران این کتاب و داروسازان پیشین، افرادی هستند که در سیر تکامل تدریجی سیستم نظام سلامت از مهارت‌های مبتکرانه خود بهره برده‌اند. نیروی پیش‌راننده بخش اعظمی از این روند تدریجی تکامل، تمایل جامعه به تسهیل دسترسی به سیستم سلامت با کیفیت بالا، می‌باشد. دسترسی به چنین نظام سلامتی، «حق» شهروندان تلقی می‌گردد، به همین خاطر افراد حرفه‌ای کادر درمان در جهت تأمین خدمات مورد نیاز مردم، مسؤول می‌باشند. خدماتی که در واقع، «حق شهروندی» آن‌ها تلقی می‌شود. این نام‌آوران در جهت رفع نیازهای اجتماعی شهروندان، تغییراتی را شروع نموده‌اند، تغییراتی که منجر به قدرتمند شدن حرفه داروسازی و تقویت توانایی‌های داروسازان در جهت کمک به افرادی است که چشم‌یاری به آن‌ها دوخته‌اند.

کتاب «نام‌آوران داروسازی» نقاط پر رنگ زندگی حرفه‌ای ۲۸ داروساز آمریکایی (و ۲۰ بنیانگذار انجمن داروسازان آمریکا) که در جهت تغییر در نحوه کاربرد داروها نه فقط در آمریکا، بلکه در کل جهان، کمک‌های شایان‌ذکری کردند، را نمایان می‌سازد. این نام‌آوران حرفه داروسازی را متحول ساختند. در بررسی زندگی این افراد، شاهد تعهدات فردی آن‌ها هستیم که باعث شد آموزش داروسازی دچار تحولات عظیمی شود؛ تغییر از کارورزی غیررسمی تا درجه دکترای داروسازی. هم‌چنین شاهد پاسخ‌های فردی آن‌ها نسبت به نیاز به تعیین استانداردهای کیفی هستیم. استانداردهایی که تولید داروها را از مخلوط کردن فی‌البداهه گیاهان دارویی با الکل و مواد طعم‌دهنده،

تا صنعت داروسازی کنونی به پیش راند: تولید محصولات خالص، همسان، ایمن و مؤثر. در این کتاب روایت داروسازانی بیان می‌شود که داروهای مهمی را کشف کردند؛ داروسازانی که کارخانه‌های داروسازی را برپا کردند.

تعریف «رهبری» جز از طریق ارایه مثال امکان‌پذیر نخواهد بود. مثال‌هایی که از «رهبری» نام‌آوران در کتاب «نام‌آوران داروسازی» خواهید خواند، نشان خواهد داد که چگونه افراد عادی با پیش‌زمینه‌های شخصیتی متنوع، مهارت‌های «رهبری» خود را در جهت بهبود وضعیت جامعه خود به کار گرفتند و نهایتاً به صورت «قهرمان» درآمدند. به‌طور کلی در جامعه ما نیز، توسعه رهبری در داروسازی، چالش مهمی برای این حرفه محسوب می‌شود. حرفه داروسازی و جوامع حرفه‌ای آن از فقدان مدیریت گسترده و پایدار رنج می‌برد. در نتیجه این امر، در بسیاری از راهکارهای درمانی سیستم سلامت، مهارت‌های بالینی پیچیده‌ای که داروسازان می‌توانند در جهت مدیریت مصرف داروها ارایه نمایند، در نظر گرفته نمی‌شوند. در جهت کمک به ایجاد چنین مدیریتی، روایات این کتاب به‌عنوان مبادی اولیه برای تمام دانشجویان داروسازی باید در نظر گرفته شود. همچنین این روایات، تفکر داروسازانی را که برای مدتی هرچند کوتاه، تجربه کار عملی داشته‌اند نیز حیاتی دوباره می‌بخشد. این کتاب قهرمانان مرده ما را زنده می‌کند! و این کار را به شیوه‌ای انجام می‌دهد که خواننده بتواند بین «حوادث دوران حیات نام‌آوران» و «نحوه فعالیت کنونی ما در سیستم سلامت و دارو در قرن ۲۱» ارتباط برقرار کند و نهایتاً این که ما

هم می‌توانیم رهبری تغییراتی را بر عهده بگیریم و ما نیز مبدأ ایجاد تغییر باشیم. برخلاف پزشکی، شیمی و رشته‌های دیگر، در داروسازی سنت تجلیل از نام‌آوران با اعطای عنوان به آن‌ها وجود ندارد. در پزشکی این موضوع بسیار مرسوم است. به عنوان مثال، می‌توان به نام‌گذاری جزایر لانگرهانس به نام کاشف آن، یا چرخه کربس در بیوشیمی اشاره کرد. درحالی که در داروسازی ندرتاً با این موضوع مواجه می‌شویم، مثلاً واکنش‌گر لوید که نوعی سیلیکات آلومینیوم آبدار است که به نام کاشف آن John Uri Lloyd نام‌گذاری شده است.

از بسیاری از داروسازان این سؤال پرسیده می‌شود که «نام‌آوران داروسازی چه کسانی هستند؟» اولین پاسخی که معمولاً از افراد دریافت می‌شود این است که «چرا این سؤال را می‌پرسید؟» و نهایتاً فهرستی از چند نام که ندرتاً از ۳-۲ اسم هم‌چون Whitney و Remington. Tice فراتر نمی‌رود، اعلام می‌شود. وقتی از آن‌ها علت اهمیت این افراد سؤال می‌شود، پاسخ این است که: «نمی‌دانم آن‌ها چه کرده‌اند، من فقط اسم آن‌ها را شنیده‌ام!» در واقع داروسازان ما نمی‌دانند که قهرمانان‌شان چه کارهایی کرده‌اند که شایسته تحسین گشته‌اند؟

■ یک نام‌آور حرفه‌ای چه کسی است؟

دیکشنری Webster تعاریف متعددی را برای «قهرمان یا نام‌آور» ذکر می‌کند: تندیس اسطوره‌ای یا افسانه‌ای؛ مبارز نام‌آور؛ کسی که شجاعت زیادی را از خود نشان می‌دهد؛ فردی که به‌خاطر دستاوردها و ویژگی‌های منحصر

به فردش مورد تحسین قرار می‌گیرد؛ فرد محوری در یک رویداد، دوره یا حرکت.

فرهنگ ما معمولاً «تام‌آوری» را با شاهکارهای شجاعت، دلاوری و در نظر نگرفتن خویشتن، ارتباط می‌دهد: کسی که زندگی خودش را قربانی می‌کند، البته، داروسازانی هم وجود داشته‌اند که زندگی خودشان را به‌عنوان یک «قهرمان» قربانی کرده‌اند. افرادی مانند Paul Stanley Frament که به‌عنوان پزشک‌یار در کشتی فعالیت می‌کرد و طی جنگ جهانی دوم کشته شد. هرچند در این کتاب، «قهرمانان فیزیکی» مد نظر نیستند؛ بلکه تمرکز بر معرفی قهرمانانی است که علایق شخصی خودشان را در جهت بهبود حرفه‌شان فدا کردند؛ افرادی که در جهت ایجاد تغییرات و پیشرفت حرفه، مبارزه کردند و در برابر مخالفت‌ها ایستادگی نمودند. قهرمانان واقعی، علی‌رغم فشارهایی که در جهت مصلحت طلب بودن به آن‌ها اعمال می‌شود، به اصول پایبند می‌مانند. آن‌ها بیش‌تر عمیق از آن‌چه که حرفه آن‌ها در اصل باید باشد دارند. نام‌آوران واقعی شجاعت و اعتقاد راسخی برای ساخت حرفه واقعی خود دارند. آن‌ها دارای بصیرت رؤیت احتمالات جدید هستند و اراده آن‌ها در جهت کارآمد کردن این احتمالات، حتی در صورت مواجهه با مخالفت‌ها و بی‌تفاوتی‌ها، راسخ است. قهرمانان، عواقب «رهبر بودن» را پذیرفته‌اند، رهبری که وظیفه دشوار «از بین بردن گذشته» جهت «ساخت» آینده‌ای بهتر را بر عهده می‌گیرد.

■ شاخص‌های کتاب در قرار دادن داروسازان در فهرست نام‌آوران

۱ - فرد مورد نظر در قید حیات نباشد (علت

انتخاب این شاخص این است که تأثیراتی که یک فرد در جامعه می‌گذارد، باید از زمان زنده بودن او فراتر رود تا بتوان آن فرد را در «تاریخ» یک حرفه جا داد).

۲ - درگیر بودن در زمینه‌های مهمی چون فعالیت‌های عملی، صنعت، آموزش و نظارت بر اجرای قوانین.

۳ - شناخته شده بودن و متمایز بودن در حرفه خود.

۴ - تمرکز بر بهبود حرفه خود.

مواردی که این نام‌آوران برای آن‌ها مبارزه کردند، ندرتاً نفع مالی شخصی برایشان به همراه داشت. حتی گاهی مشاهده می‌کنیم موضوعاتی هم‌چون «افزایش پیش نیازهای آموزشی» حتی برای این قهرمانان هزینه‌های گزافی را در برداشته است. ویژگی‌های زیادی وجود دارد که در مورد افرادی که ممکن است «قهرمانان حرفه‌ای» در نظر گرفته شوند، صدق کند. یقیناً «رهبری» یکی از ویژگی‌های ضروری و حیاتی به شمار می‌رود، ولی به تنهایی کافی نیست. اگرچه هر «قهرمان»، «رهبر» نیز هست، ولی هر «رهبری» الزاماً «قهرمان» نیست. قهرمانان ویژگی‌های زیر را دارا هستند:

بصیرت، انگیزه قوی، پیش‌روندگی، بت‌شکنی، صراحت در ایجاد تغییر، صراحت در افزایش حرفه‌ای بودن، نوع دوستی.

روایات این کتاب، به هیچ وجه بیوگرافی کامل این افراد را ارائه نخواهد داد (البته، بسیاری از این قهرمانان شایستگی این را دارند که در کتابی دیگر به بیوگرافی کامل آن‌ها پرداخته شود). بلکه

تمرکز در این کتاب بر چالش‌هایی خواهد بود که این نام‌آوران در زندگی حرفه‌ای خود با آن‌ها روبه‌رو شده‌اند و فعالیت‌هایی که در حرفه خود به انجام رسانده‌اند. در اینجا قصد ما ایده‌ال جلوه دادن و تقدیس افراد نیست. هیچ یک از این نام‌آوران، جزء اولیاء نبوده‌اند، هیچ یک از آن‌ها عاری از نقص و خطا نبوده‌اند؛ و این چیزی است که کارها و خدمات آن‌ها را ارزشمند می‌سازد.

■ نقش نام‌آوران حرفه‌ای

موضوعات متعددی وجود دارد که نشان می‌دهد چگونه داروسازی از مدل «فروشنده‌ای که دوره کارورزی را گذرانده است» به «فردی حرفه‌ای با تحصیلات عالی» تغییر پیدا کرده است. این تغییر در حوزه‌های آموزش، صنعت، نظارت و فعالیت‌های عملی به وقوع پیوسته است. این موضوعات هم‌چنین چگونگی پیشرفت از «سیستم توزیع دارو» تا «حرفه‌ای بر مبنای خدمات‌رسانی به بیمار» را نشان خواهند داد.

نام‌آوران حرفه‌ای داروسازی، عوامل تغییر در بسیاری از حوزه‌ها تلقی می‌شوند. به‌عنوان مثال William Procter اولین فردی بود که نیاز به ایجاد سازمانی جهت تعیین استانداردها در راستای تولید محصولات خالص دارویی را درک کرد. در واقع، او نیروی محرکه شکل‌گیری «داروسازی در آمریکا» بود. Donald Brodie اولین فردی بود که نیاز به تغییر جهت داروسازی از «تمرکز بر محصول» به «تمرکز بر بیمار» را درک کرد و برای اولین بار مفهوم «کنترل مصرف دارو» و «مراقبت‌های دارویی» را مطرح کرد. تلاش مستمر در جهت ایجاد

استانداردهای آموزشی، در ابتدا با تأسیس کالج‌های داروسازی آغاز شد. چرا که «کارورزی‌های ساده در داروخانه‌ها» در برابر «نیازهای بیماران» پاسخ‌گو نبود. سپس کسب دیپلم دبیرستان جهت پذیرش در کالج‌های داروسازی الزامی شد.

هم‌چنین طول دوره آموزشی به ترتیب زیر دچار دگرگونی شد:

دوره ۲ ساله PhG¹

دوره ۳ ساله PhC²

دوره ۴ ساله BS

دوره ۵ ساله Pharm D

یکی از دلایل شناخته شده نبودن نام‌آوران داروسازی این است که واحد درسی مربوط به تاریخ این حرفه در برنامه آموزشی داروسازان وجود ندارد. سال‌ها پیش «تاریخ حرفه داروسازی» به‌عنوان یک واحد درسی در کالج‌های داروسازی تدریس می‌شد. ولی با تغییر برنامه درسی داروسازان به واحدهای بالینی و کینتیک و ...، واحد درسی «تاریخ حرفه داروسازی» از برنامه آموزشی دانشجویان، کنار گذاشته شد.

بسیاری از افراد از پیشرفت‌هایی که داروسازی آمریکا طی دو قرن گذشته داشته است، بی‌خبر هستند و به اشتباه فکر می‌کنند «حرفه داروسازی کنونی» در گذشته نیز به همین ترتیب وجود داشته است. این موضوع نیاز به شناسایی نام‌آوران داروسازی را بیش از پیش نمایان می‌سازد. در سال ۱۸۰۰ داروسازی دچار اختلال و بی‌نظمی بود. کارکنان این رشته در واقع «فروشندگان» بیش نبودند. این افراد، با گذراندن دوره کارورزی اطلاعات ناقص و ناکافی را کسب کرده و به مقام

«داروسازی» نایل می‌شدند. در این زمان داروهای تقلبی و غیراستاندارد زیادی در بازار دارویی وجود داشت و درمان معمول بیماری‌ها اغلب ترکیبی بود که «علاج هر دردی» بود و عموماً مواد متشکله آن عبارت بود از: الکل، جیوه و مخدرهای قوی به اضافه مواد طعم‌دهنده؛ یا استفاده گسترده از گیاهان دارویی و ترکیبات معدنی که بیشتر آن‌ها غیراستاندارد بودند و مواد مؤثره آن‌ها به‌طور ناقصی شناسایی شده بود. با مقایسه این وضعیت با حرفه داروسازی که امروزه با آن روبه‌رو هستیم، به نکات جالب توجهی دست پیدا می‌کنیم. داروسازان کنونی حداقل ۶ سال آموزش تئوری و بالینی دیده‌اند. حتی برخی از داروسازان تحصیلاتی در رشته‌های دیگر نیز داشته‌اند و سپس وارد دانشکده داروسازی شده‌اند. بسیاری از فارغ‌التحصیلان نیز قبل از ورود به حوزه فعالیت‌های عملی، دوره‌های دستکاری را می‌گذرانند.

نام‌آورانی که در این کتاب ذکر شده‌اند، معماران حرفه داروسازی کنونی هستند. آن‌ها رهبری ایجاد آموزش در داروسازی، بهبود فعالیت‌های عملی و تعیین استانداردهای محصولات را بر عهده گرفته‌اند. البته آن‌ها این فعالیت‌ها را به تنهایی انجام نداده‌اند، ولی رهبری آن‌ها و دستاوردهای آن‌ها باعث تمایزشان شده است. این کتاب روایت کسانی است که خطر کردند؛ کسانی که این حرفه را از آن‌چه «بود» به آن‌چه «باید باشد» سوق دادند؛ کسانی که ادامه کار این حرفه را رقم زدند و با ایجاد تغییرات شگرف، موفقیت رشد این رشته را در آینده تضمین کردند. این نام‌آوران، اهمیت بارزی برای خوانندگان امروز دارند. آن‌ها واجد ویژگی‌هایی

هستند که در پیشرفت این حرفه اهمیت به‌سزایی دارد. روایت مشکلاتی که این نام‌آوران با آن‌ها روبه‌رو شده و بر آن‌ها غلبه کردند، برای دیگر افراد این حرفه چراغ امیدی است تا آن‌ها نیز بتوانند با الهام از این روایات بر مشکلات احتمالی که در آینده با آن‌ها روبه‌رو خواهند شد، چیره شوند. در ادامه به روایت‌های دو تن از نام‌آوران حرفه داروسازی به‌طور اجمالی اشاره می‌شود.

Henry Milton Whelpley (Association Worker) (1861-1926)

او در میشیگان به دنیا آمد. در دوره دبیرستان کار در داروخانه را تجربه کرد. سپس در سال ۱۸۸۱ وارد کالج داروسازی سنت لوئیس شد و در سال ۱۸۸۳ فارغ‌التحصیل گردید. هم‌چنین در کالج پزشکی میزوری نیز تحصیل کرد و در سال ۱۸۹۰ به درجه پزشکی نایل گردید و مشغول به تدریس فیزیولوژی و بافت‌شناسی شد. در این هنگام او مدیر آزمایشگاه بیولوژی نیز بود.

■ مربی‌گری

در سال ۱۸۸۴ کالج داروسازی سنت لوئیس «آزمایشگاه میکروسکوپی‌کال» را دایر نمود. این آزمایشگاه اولین نمونه در نوع خود در دانشکده‌های داروسازی آمریکا بود. Whelpley به عنوان اولین مربی در زمینه میکروسکوپی شروع به کار کرد [این مورد یکی از پیش‌نیازهای اساسی مطالعات فارماکوگنوزی می‌باشد]. در سال ۱۸۸۷ به او عنوان «پروفسور میکروسکوپی» داده شد و در سال ۱۹۱۸ به عنوان «پروفسور فارماکوگنوزی کاربردی»

شناخته شد. در سال ۱۹۲۲ لقب او به «پروفسور فیزیولوژی، فارماکولوژی و ماتریامدیکا» تغییر پیدا کرد. در سال ۱۹۰۴ او ریاست دانشکده داروسازی را بر عهده گرفت و تا هنگام مرگ خود در این مقام باقی ماند.

■ نویسنده‌گی

در سال ۱۸۸۴ به‌عنوان داروساز نویسنده در Druggist St. Louis فعالیت خود را آغاز کرد (این نشریه بعدها به National Druggist تغییر نام پیدا کرد). در سال ۱۸۸۸ به‌عنوان نویسنده در Meyer Brothers Druggist شروع به کار کرد. او همچنین به‌عنوان نویسنده با تعدادی دیگر از مجلات دوره‌ای داروسازی نیز همکاری داشت. مانند: Pharmaceutical Era, Pacific Pharmacist, Physicians

■ فعالیت در انجمن‌ها

از سال ۱۸۸۴ او به‌عنوان گزارشگر St. Louis Druggist در جلسات انجمن داروسازان آمریکا شرکت می‌کرد و در سال ۱۸۸۷ به عضویت انجمن داروسازان آمریکا درآمد و به سرعت به سمت دبیر کمیته آموزش داروسازی منصوب شد. او به‌طور هم‌زمان در چند کمیته در بخش‌های علمی، آموزش داروسازی و وضع قوانین دارویی فعالیت می‌کرد. در سال ۱۹۰۲ - ۱۹۰۱ او به‌عنوان رئیس انجمن داروسازان آمریکا انتخاب شد. او بر «آینده آموزش» تمرکز خاصی داشت. از سال ۱۹۰۸ تا ۱۹۲۱ به‌عنوان مسؤول امور مالی در انجمن داروسازان آمریکا فعالیت می‌کرد. از آن جا که شکنندگی

مالی انجمن به حدی رسیده بود که آینده آن را در حاله‌ای از ابهام فرو برده بود، Whelpley توسط برنامه مدیریت مالی توانست هزینه‌های انجمن را کاهش دهد و اوضاع مالی را به سامان برساند. او به‌عنوان رئیس (American Association of Colleges of Pharmacy) AACP در سال‌های ۱۹۰۶ - ۱۹۰۵ فعالیت داشت. او خدمات بزرگی را برای فارماکوپه آمریکا (USP) انجام داد و در سال ۱۹۰۰ به‌عنوان دبیر USP انتخاب شد.

■ میراث به‌جا مانده از او

Whelpley یکی از چهره‌های شناخته شده در داروسازی آمریکا به‌شمار می‌رود. او را با صفاتی هم‌چون سخاوتمندی، تحمل زیاد و فردی با روحیه همکاری بالا می‌شناسند. فعالیت حرفه‌ای بخش مهمی از زندگی او را تشکیل می‌داد. او کار کردن را یک لذت می‌دانست و کار را قطعی‌ترین راه جهت رسیدن به شادی و موفقیت تلقی می‌کرد. در نظر او «افراد مهم» که به چهره‌های مردمی تبدیل می‌شوند افرادی هستند که به معنای واقعی «کار» می‌کنند. توانایی‌های مدیریتی او در ارتباط با نیازهای مالی و سازمانی انجمن داروسازان آمریکا و USP بسیار اهمیت دارد. داروسازی آمریکا او را با مدال رمینگتون در سال ۱۹۲۵ شناخت.

■ Harvey A.K Whitney (۱۸۹۴-۱۹۵۷)

بنیانگذار داروسازی بیمارستانی

او یک رهبر حرفه‌ای، یک مبتکر و نوآور متخصص و هم‌چنین نویسنده بود که در میشیگان به دنیا آمد. اولین بار در سال ۱۹۰۷ به‌صورت

پاره‌وقت در یک داروخانه شروع به کار کرد. در سال ۱۹۱۳ به‌عنوان کارآموز داروسازی مشغول به کار شد. در فاصله مابین این دو کار، او مدتی به‌عنوان کارمند بانک مشغول به کار بود. پس از جنگ جهانی اول، در کالج داروسازی دانشگاه میشیگان شروع به تحصیل کرد. در سال ۱۹۲۳ در سن ۲۸ سالگی با درجه PhC فارغ‌التحصیل شد و به‌عنوان مدیر در کمپانی دارویی Kimling and Sheehan مشغول به کار شد و به مدت ۲ سال در این سمت باقی ماند.

ارتباط او با داروسازی بیمارستانی در سال ۱۹۲۵ شروع شد، یعنی هنگامی که در بیمارستانی دانشگاهی در Ann Arbor شروع به فعالیت کرد و در سال ۱۹۲۷ به‌عنوان Chief Pharmacist نایل گشت. در همان سال اولین دوره انترنی رسمی را در داروسازی بیمارستانی پایه‌گذاری نمود. این موضوع، پیشروی برنامه‌های رزیدنتی کنونی در داروسازی بیمارستانی تلقی می‌شود. Whitney به‌عنوان طلایه‌دار بسیاری از تغییراتی که در داروسازی بیمارستانی طی یک سوم ابتدایی قرن بیستم رخ داد، تلقی می‌گردد. در ابتدای دهه ۱۹۳۰ او «داروخانه‌ای» را در بیمارستان آموزشی دانشگاه میشیگان تأسیس نمود. این داروخانه وظیفه‌ای فراتر از پیچیدن نسخ و ارسال داروها به بخش‌های مختلف بیمارستان را بر عهده داشت. Whitney از طریق این داروخانه با کمیته دارو و درمان همکاری داشت تا از این مسیر بتواند فرمولاری بیمارستان را تهیه کند تا فقط یک برند از هر ترکیب شیمیایی در داروخانه بیمارستان موجود باشد. هم‌چنین انتخاب داروی برند مورد

نظر به او واگذار شد. او بولتن‌های داروسازی را منتشر می‌کرد که بین پرسنل بیمارستان توزیع می‌گشت. هم‌چنین او اولین مرکز اطلاعات دارویی را نیز تأسیس نمود که شاید اولین خدمات دارویی از این نوع، در آمریکا باشد. او پیشتاز تولید فرآورده‌ها جهت مصرف در بیمارستان نیز بود. داروها را از قبل به‌طور کامل کدگذاری کرده و تاریخ می‌زد و در اندازه‌های مناسب بسته‌بندی می‌نمود. در واقع او پایه‌گذار سیستم بسته‌های unit dose و unit - of use امروزی بود و هم‌چنین بنیانگذار تولید استریل فرآورده‌های حساسیت‌زا و محلول‌های جراحی و طیف گسترده‌ای از فرآورده‌های پوستی نیز بود. نشانه‌های پیشرفت داروسازی بیمارستانی را می‌توان در موارد زیر خلاصه کرد: تهیه فرمولاری بیمارستان، ایجاد مرکز اطلاعات دارویی، انتشار بولتن، Prepackaging، تولید محصولات با کیفیت خاص. Whitney چه در سطوح ایالتی و چه ملی، در حرفه خود فعال بود. در بازه‌های زمانی مختلف، او ریاست برد داروسازی میشیگان، ریاست شعبه انجمن داروسازان آمریکا در میشیگان، نیابت ریاست انجمن داروسازان آمریکا و عضویت در کمیته بازنگری فرمولاری ملی را بر عهده داشت و مهم‌ترین بخش از فعالیت‌های شغلی او مربوط می‌شود به تلاش او در جهت ایجاد یک انجمن ملی برای داروسازان بیمارستانی. Whitney اولین رئیس American Society of Hospital Pharmacist بود. در سال ۱۹۳۵ گروهی از رهبران داروسازی بیمارستانی شامل Whitney، Spease و Louis Zopf به‌طور فعالانه‌ای در جهت پیشرفت و استانداردسازی داروسازی بیمارستانی شروع به

کار کردند. در سال ۱۹۳۶ تلاش‌های آن‌ها به ثمر نشست و زیر تشکیلی از داروسازی بیمارستانی در انجمن داروسازان آمریکا در Practical Pharmacy و توزیع دارو تشکیل شد. Whitney ریاست این بخش را برعهده داشت. پس از تلاش در جهت تبدیل این زیرتشکل به یک بخش مجزا سرانجام در سال ۱۹۴۱، Whitney فواید تشکیل یک انجمن ملی از داروسازان بیمارستانی وابسته به انجمن داروسازان آمریکا را مطرح نمود و این انجمن به نام Conference of Hospital Pharmacy تشکیل گردید. Whitney اولین رئیس این انجمن بود. در سال ۱۹۴۲ این انجمن به ASHP (American Society of Hospital Pharmacists) تغییر نام پیدا کرد. Whitney در نهایت «بولتن رسمی جامعه داروسازان بیمارستانی آمریکا» را نیز در سال ۱۹۴۳ پایه‌گذاری کرد که در سال ۱۹۹۵ نام جدید -Ameri-can Journal of Health-system Pharmacy را به خود اختصاص داد. هم‌چنین فرمولاری که او در ابتدای دهه ۱۹۳۰ جهت بیمارستان تدارک دیده بود، در سال ۱۹۵۹ به American Hospital Formulary Service تغییر نام پیدا کرد. در پایان جنگ

جهانی دوم، Whitney به Ortho Products پیوست و به‌عنوان رئیس بخش تحقیقات دارویی شروع به فعالیت کرد. او در سال ۱۹۴۷ این سمت را رها کرد و مشغول به کار در Community Pharmacy شد. در سال ۱۹۵۰ جامعه داروسازان بیمارستانی میشیگان به افتخار اولین رئیس ASHP (یعنی Whitney) جایزه Harvey A.K. Whitney Lecture Award را تعیین نمود. این جایزه که به‌صورت سالیانه اعطا می‌شود، اختصاص دارد به داروسازانی که بیشترین تلاش و همکاری را در جهت پیشبرد این حرفه از خود نشان می‌دهند. کسب جایزه Whitney یکی از برترین افتخارات در حرفه داروسازی محسوب می‌شود.

زیرنویس

1. Graduate in Pharmacy
2. Pharmaceutical Chemist

منبع

Worthen DB. Heroes of Pharmacy: professional leadership in times of change, 2nd ed. Washington, DC. American Pharmacists Association; 2012, ISBN 9781582121635.